

Lovforslag, for at se, om ikke dette var i Stand til at dæmme op for visse Forbrydelser.

Jeg mener, at Pryglestraffen ikke uden videre kan fordømmes, saa længe de Paa-stande, der fremsættes fra anden Side om dens Skadelighed, ikke ere beviste. Dette Forslag foreslaas at gælde i 5 Aar. Vi vedtage jo saa mange andre Love forsøgsvis, f. Eks. Landarbejderloven, Loven om Underholdsbidrag til uægte Børn o. s. v., og i den Tid prøve vi os frem. Det forekommer mig, at over for disse store Onder, som her omhandles, bør man ikke lade noget Middel uforsøgt. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds antydede en anden Udvej, at man skulde sende disse Bøller over paa Heden, kolonisere den med dem; de skulde behandles særlig godt, have varme Bade, Musik og Sang, man skulde se at forædle dem. Naar det ærede Medlem taler saaledes, er man ikke ret klar over, om han er en saadan Idealist, der er ganske ukendt med Virkeligheden, eller om det er hans Spøg. Thi naar Folk skulle anbringes paa den Maade, kræves det i første Linie, at de virkelig ville hjælpes, og jeg tror, at disse Bøller vilde meget betakke sig for at blive hjulpede paa denne Maade. De ere komne ud over dette at ville hjælpes. Jeg ser ganske bort fra Vanskeligheden ved at passe paa disse Folk, og de uhyre Omkostninger derved.

Der siges ofte, at Kulturen er gaaet stærkt frem, og det er rigtigt for den store Befolknings Vedkommende, men hvor Forholdene udvikle sig saa ekstraordinært som i vort Land, hvor vor Hovedstad er vokset op til snart at rumme $\frac{1}{4}$ af hele Folket, indtræffe de samme Kalamiteter som i andre store Byer. Forholdene ere ikke længer normale, og der maa træffes ekstraordinære Foranstaltninger til at bekæmpe de fremkomne Onder. Den Medlidenhed, der udtaltes over for disse Bøller, er næppe paa sin Plads. Det er de værgeløse, som overfaldes, der have Krav paa Medlidenhed. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds udtalte, at han aldrig havde været Genstand for Overfald. Det samme kan jeg sige, men vi ere ogsaa begge i det heldige Tilfælde, at vi ere ret godt voksne, og i saa Tilfælde tror jeg, at Bøllerne betænke sig, de pleje sjældent at hevende sig, hvor de kunne risikere at slippe galt af Sted. Men mange andre ere ikke saa godt udrustede af Naturen i legemlig Henseende, at de kunne færdes — jeg vil ikke en Gang tale om paa afsides

Steder, men — paa alfar-Vej her i Staden ved sen Tid uden at risikere at blive overfaldne. Jeg tror derfor, at det i høj Grad er paa sin Plads, at der gøres noget, og jeg kan derfor anbefale Forslaget til velvillig Behandling og Fremme.

Alfred Christensen: Jeg paahørte med stor Interesse det Foredrag, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgerbjerg) holdt vedrørende det forelagte Lovforslag, og navnlig var jeg noget spændt paa at erfare, hvorledes dette Lovforslag kunde bruges og vilde blive brugt til det selvfølgelig nødvendige Angreb paa Justitsministeren. Jeg maa sige, at det forbavser mig, at det ærede Medlem var noget langt ude i Periferien i sit Angreb paa Justitsministeren, naar han søgte tilbage til Kananiternes Udryddelse og de evige Helvedesstraffe. Jeg er ligesom det ærede Medlem ikke nogen Beundrer af den Handling at udrydde Kananiterne, lige saa lidt som jeg er nogen Tilhænger af at fordømme mine Medmennesker til evige Helvedespinsler. Jeg kender ikke Justitsministerens Stilling i saa Henseende, men jeg tror, at han er uansvarlig i disse Ting. Derimod tror jeg, at det, naar der tales om Justitsministeren som saadan, er værd at se paa Reversen af Medaillen. Jeg synes, det bør nævnes, at Justitsministeren ogsaa har andre Sider og paa anden Maade har virket i Justitsens Tjeneste her i Landet. Jeg behøver blot at pege paa Ting som de betingede Benaadninger, den paatænkte Straffekoloni paa Anholt, der dog virker paa en human Maade over for Forbryderne. Jeg vil dernæst nævne en Ting, der blandt andre Nationer vilde have gjort meget mere Opsigt end herhjemme, nemlig Frigørelsen af vort Broderland Island, som uden videre og uden unødige Omstændigheder har faaet Frihed. Det kommer ikke Justitsministeren som saadan ved, men det er dog noget, der gør, at det forekommer mig, at man ikke bør spejle saa langt bort som til Kananiterne og Helvedesstraffene, men se, om der ikke skulde være en Smule godt i Lovforslaget.

Med disse faa Bemærkninger og med den Tilføjelse, at jeg selvfølgelig meget nødig ser, at Justitsministeren og Lovens Vogter vogte Loven paa en Maade, som jeg ikke selv sympatiserer med, og at jeg med Glæde hører Angreb paa ham i den Anledning, men ved Lejlighed ogsaa vil give ham mit Bifald til Kende, vil jeg gaa over til at sige nogle Ord om Lovforsla-